

TRETTIOTREDJE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 15 NOVEMBER

Läsning

1 Mack 1:10–15, 41–43, 54–57, 62–64

Det utgick ett genomfördärvat skott: Antiochos Epifanes, kung Antiochos son, som hade varit gisslan i Rom. Han blev kung år 137, räknat från det grekiska väldets början.

Vid den tiden började somliga israeliter att överge lagen, och de lockade många med sig. De sade: »Låt oss närma oss hedningarna som bor omkring oss och sluta förbund med dem. Sedan vi avskilde oss från dem har många olyckor kommit över oss.« Detta slags tal vann folkets gillande. Några av dem reste på eget initiativ till kungen, och han gav dem rätt att följa hednisk lag och sed. Sedan byggde de en idrottsanläggning i Jerusalem enligt hedningarnas bruk. De skaffade sig förhud och avföll från det heliga förbundet. De beblandade sig med hedningarna och sålde sig till att göra det onda.

Kungen sände ut en skrivelse till hela sitt rike: Alla skulle bli ett enda folk, och var och en skulle överge sina lagar och seder. Alla hednafolk böjde sig för kungens befallning. Också många israeliter rättade sig efter den gudsdyrkan han föreskrev, började offra åt avgudarna och vanhelgade sabbaten.

Den femtonde dagen i månaden kislew år 145 lät kungen bygga den vanhelgande skändligheten på brännofferaltaret; även runt om i Juda städer byggdes altaren, och man tände rökelse vid husdörrarna och på gatorna. Alla skriftrullar med lagen som påträffades blev sönderrivna och uppbrända. Om man fann någon som ägde förbundets bok eller någon som höll lagen i ära, betydde kungens påbud döden för honom.

Men många israeliter fann mod och styrka inom sig till beslutet att inte äta något orent. De föredrog döden framför att vanhelga sig själva genom maten och skända det heliga förbundet. Och de led döden. Fruktansvärd var vreden som drabbade Israel.

Responsoriepsalm

Ps 119:53, 61, 134, 150,
155, 158 (R. jfr 88)

R. Behåll mig vid liv så vill jag hålla dina vittnesbörd.

Jag grips av glödande harm,
därför att de gudlösa överger din lag. R.

De gudlösas snaror omger mig,
men jag glömmer inte din lag. R.

Rädda mig från människors förtryck,
så vill jag hålla dina befallningar. R.

Nära är de som samvetslöst jagar mig,
de som är långt ifrån din lag. R.

Räddningen är fjärran från de gudlösa,
ty de frågar inte efter dina stadgar. R.

Jag känner leda vid de trolösa,
när jag ser att de inte håller dina bud. R.

Halleluja

Joh 8:12

V. Jag är världens ljus, säger Herren.
Den som följer mig skall ha livets ljus.

Evangelium

Luk 18:35–43

Vid den tiden då Jesus närmade sig Jeriko, satt där en blind vid vägkanten och tiggde. Han hörde en folkhop komma på vägen och frågade vad som stod på. Man talade om för honom att Jesus från Nasaret gick förbi, och då ropade han: »Jesus, Davids son, förbarma dig över mig.« De som gick främst sade åt honom att vara tyst, men han ropade ännu högre: »Davids son, förbarma dig över mig.« Jesus stannade och sade till dem att leda fram honom, och då mannen kom närmare frågade Jesus: »Vad vill du att jag skall göra för dig?« Han svarade: »Herre, gör så att jag kan se igen.« Jesus sade: »Du kan se igen. Din tro har hjälpt dig.« Genast kunde han se, och han följde med Jesus och prisade Gud. Och allt folket som såg det sjöng Guds lov.

TISDAG DEN 16 NOVEMBER

Läsning

2 Mack 6:18–31

En av de mest framstående skriftlärda var Elasar, en man i hög ålder med ädla anletsdrag. Honom tvingade man att öppna munnen för att äta svinkött. Men eftersom han föredrog en ärofull död framför ett liv i skam, spottade han ut köttet och gick självmant fram till tortyrpålen. Den vägen måste alla gå som hade mod nog att värja sig mot sådant som man inte får smaka ens för att rädda livet.

De som var förordnade att tjänstgöra vid den lagvidriga offermåltiden kände emellertid Elasar sedan gammalt. Därför tog de honom avsides och uppmanade honom att skaffa sådant kött som han fick äta och som han själv hade låtit laga till och låtsas som om det var offerköttet han åt av, så som kungen hade förordnat. Gjorde han detta, skulle han undgå att avrättas; med tanke på deras långa vänskap ville de visa skonsamhet.

Men Elasar visade en klarsyn, värdig hans år, hans ålders auktoritet, hans grå hår som vittnade om ärofulla mödor, hans levnadssätt som varit föredömligt ända från barndomen, och mer än så: värdig den heliga lag som är skapad av Gud. I den andan gav han sitt svar genom att be dem sända honom till

dödsriket utan vidare dröjsmål. »Det anstår inte min ålder«, sade han, »att delta i ett bedrägeri som skulle få många ungdomar att tro att den nittioårige Elasar gått över till hedendomen. De skulle lockas på villovägar av mitt hyckleri och mitt begär att få leva en försvinnande liten tid till, och själv skulle jag få min ålderdom fläckad och besudlad. Ty även om jag för ögonblicket slipper undan det straff som människor kan utdela, kommer jag aldrig att kunna fly undan allhärskarens hand, vare sig jag lever eller dör. Därför vill jag nu modigt skiljas från livet, så att jag visar mig värdig min höga ålder och ger de unga ett ädelt exempel på hur man villigt och med ädelt sinne dör en skön död för den höga och heliga lagen.«

Med de orden gick han direkt fram till tortyrpålen, och den välvilja som bödlarna nyss hade visat slog om till grymhet, ty det som han nu hade sagt var ren dårskap för dem. Redan döende under slagen stönade han fram: »Herren som äger den heliga kunskapen vet att jag kunnat slippa undan döden i stället för att nu bli piskad och känna dessa förfärliga plågor i min kropp, men han vet också att min själ i gudsfruktan utstår detta med glädje.« På detta sätt lämnade han livet och gav med sin död inte bara de unga utan hela folkets flertal ett ädelt exempel att följa och ett hjältedåd att minnas.

Responsoriepsalm

Ps 3:2–8a (R. 6b)

R. Herren beskyddar mig.

Herre, se så många mina ovänner är!

Många reser sig upp mot mig,
många säger:

»Det finns ingen räddning för honom hos Gud.« R.

Men du, Herre, är en sköld för mig,

du är min ära, den som lyfter mitt huvud.

Jag höjde min röst och ropade till Herren,

och han svarade mig från sitt heliga berg. R.

Jag lade mig ner och somnade in,

jag har åter vaknat upp, ty Herren beskyddar mig.

Jag fruktar inte för skaror av många tusen,

som lägrar sig mot mig runt omkring.

Herre, stå upp, hjälp mig, min Gud. R.

Halleluja

1 Joh 4:10b

V. Gud har älskat oss och sänt sin Son
som försoningsoffer för våra synder.

Evangelium

Luk 19:1–10

Vid den tiden kom Jesus in i Jeriko och gick genom staden. Där fanns en man som hette Sackaios, och han hade hand om tullen och han var rik. Han ville gärna se vem denne Jesus var men kunde inte för folkmassan, för han var liten till växten. Han sprang i förväg och klättrade upp i en sykomor för att kunna se honom, eftersom han skulle gå förbi där. När Jesus kom dit, såg han upp mot honom och sade: »Skynda dig ner, Sackaios, i dag skall jag gästa ditt hem.«

Sackaios skyndade sig ner och tog emot honom med glädje. Alla som såg det mumlade förargat: »Han har tagit in hos en syndare.« Men Sackaios ställde sig upp och sade till Herren: »Hälften av vad jag äger, herre, skall jag ge åt de fattiga. Och har jag pressat ut pengar av någon, skall jag betala igen det fyrdubbelt.« Jesus sade till honom: »I dag har räddningen nått detta hus – han är också en son till Abraham, och Människosonen har kommit för att söka efter det som var förlorat och rädda det.«

ONSDAG DEN 17 NOVEMBER

Läsning

2 Mack 7:1, 20–31

Det inträffade att sju bröder blev gripna tillsammans med sin mor. Kung Antiochos försökte tvinga dem att äta av det förbjudna svinköttet genom att låta misshandla dem med spö och piska.

En särskild beundran och ett gott eftermäle förtjänar modern, som såg sju söner dödas under loppet av en enda dag och modigt uthärdade det, därför att hon hoppades på Herren. Fylld av tapperhet uppmuntrade hon var och en av dem på fädernas språk, och hon styrkte sitt kvinnliga hjärta med manligt mod. »Jag vet inte hur ni blev till i min kropp«, sade hon till dem, »och det var inte jag som skänkte er liv och ande. Det var inte jag som fogade samman de ämnen som var och en av er är uppbyggd av. Det är världens skapare som formar människan när hon blir till och som planerar alltings tillblivelse. Alltså skall han i sin barmhärtighet ge er anden och livet tillbaka, därför att ni nu offerar er själva för hans lag.«

Antiochos trodde att kvinnan brast i respekt för honom och tyckte att det hon sade lät som hån. Då nu den yngste ännu var kvar, nöjde han sig inte med förmanande ord utan förband sig också med ed att göra honom rik och lycklig, uppta honom bland vännerna och anförtro honom ämbeten, om han bara ville överge sina fäders seder. Men när han inte visade något som helst intresse, kallade kungen fram modern och uppmanade henne att ge den unge mannen ett råd som kunde rädda honom.

Efter lång övertalning åtog hon sig att försöka påverka sin son och lutade sig mot honom, men det hon sade på fädernas språk var ett hån mot den grymme tyrannen: »Min son, var barmhärtig mot mig! Jag har burit dig i min kropp i nio månader, ammat dig under tre år, fött upp dig och sört för dina behov tills du nått den ålder du har nu. Jag ber dig, mitt barn: lyft blicken och se ut över himmel och jord och allt vad de rymmer, och tänk på att Gud skapade detta ur intet och att hela människosläktet kommer till på samma vis. Var inte rädd för denne bödel, utan visa dig värdig dina bröder och gå villigt i döden, så skall jag genom Guds nåd få dig tillbaka tillsammans med dina bröder!«

I samma ögonblick som hon slutade tala sade pojken: »Vad väntar ni på? Jag lyder inte konungens påbud – lagens bud lyder jag, den lag som våra fäder fick genom Mose. Men du som har funnit på så många sätt att plåga hebreerna, du kommer inte att slippa undan Guds hand.

Responsoriepsalm

Ps 17:1, 5–6, 8, 15 (R. 15b)

R. Jag vill mätta mig av din åsyn.

Hör, o Herre, en rättfärdig sak,
ge akt på mitt rop, lyssna till min bön.
Den kommer inte från falska läppar. R.

På dina budords stigar går mina steg,
mina fötter håller sig stadigt på dina vägar.
Jag åkallar dig, ty du, Gud, skall svara mig.
Vänd ditt öra till mig, hör mina ord. R.

Bevara mig som en ögonsten,
skydda mig i dina vingars skugga.
I rättfärdighet skall jag skåda ditt ansikte,
när jag vaknar, vill jag mätta mig av din åsyn. R.

Halleluja

Jfr Joh 15:16

V. Jag har utvalt er och bestämt er till att bära frukt,
frukt som består, säger Herren.

Evangelium

Luk 19:11–28

Vid den tiden berättade Jesus en liknelse för folket eftersom han var nära Jerusalem och de trodde att de redan nu skulle få se Guds rike komma. Han sade: »En man av hög börd for till ett land långt borta för att få kungavärdighet och sedan komma tillbaka. Han kallade till sig tio av sina tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: 'Gör affärer med detta tills jag kommer tillbaka.' Men hans landsmän hatade honom, och när han hade rest skickade de sändebud för att säga: 'Honom vill vi inte ha till kung. När han sedan kom tillbaka och hade blivit kung, lät han kalla till sig tjänarna som han hade gett pengarna åt och ville veta hur de hade lyckats med sina affärer. Den förste infann sig och sade: 'Herre, ditt pund har gett tio pund i vinst.' Då sade han: 'Bra, du är en god tjänare. Du har visat dig trogen i smått, och nu skall du få härska över tio städer.' Näste man kom och sade: 'Ditt pund, herre, har gett fem pund.' Till honom sade han: 'Du skall få fem städer under dig.' En annan kom och sade: 'Herre, här har du ditt pund. Jag har haft det undanlagt i en duk, för jag var rädd för dig. Du är ju en hård man, du tar ut vad du inte har satt in och skördar vad du inte har sått.' Han svarade: 'Jag dömer dig efter dina egna ord. Du är en dålig tjänare, du visste att jag är en hård man, som tar ut vad jag inte har satt in och

skördar vad jag inte har sått. Varför lämnade du inte mina pengar till en bank? Då hade jag kunnat få tillbaka dem med ränta när jag kom hem.' Och han sade till sina män: 'Ta ifrån honom hans pund och ge det åt mannen med de tio punden.' – 'Herre', sade de, 'han har ju redan tio pund.' – 'Jag säger er, var och en som har, han skall få, men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Men mina fiender, de som inte ville ha mig till kung, för hit dem och hugg ner dem i min åsyn.'«

Efter att ha sagt detta gick han framför dem upp mot Jerusalem.

TORSDAG DEN 18 NOVEMBER

Läsning

1 Mack 2:15–29

Kungens män, som skulle tvinga folket till avfall, kom till staden Modein för att invånarna där skulle offra, och många israeliter samlades kring dem. Mattathias och hans söner höll sig för sig själva. Då vände sig kungens män till Mattathias och sade: »Du är en ansedd ledare och en betydande man här i staden, och du har stöd av söner och bröder. Kom fram och bli den förste att lyda kungens förordning, så som alla folk har gjort, också männen i Judeen och de som är kvar i Jerusalem. Då skall du och dina söner utses till kungens vänner, och du och dina söner skall bli hedrade med silver och guld och många andra gåvor.«

Men Mattathias ropade högt till svar: »Om så vartenda folk under kungens välde lyder honom och har avfallit från sina fäders religion och alla har valt att följa hans påbud, så skall jag och mina söner och bröder ändå hålla fast vid våra fäders förbund. Aldrig får det ske att vi överger lagen och buden! Kungens ord rättar vi oss inte efter, och från vår gudsydrkan skall vi inte vika, vare sig åt höger eller åt vänster.«

Just som han sagt detta, trädde en judisk man fram i allas åsyn för att offra på altaret i Modein enligt kungens förordning. När Mattathias såg det, greps han av en helig iver som kom honom att darra i sitt innersta. Lågande av rättfärdig vrede rusade han fram och högg ner mannen invid altaret. På samma gång dödade han kungens man som övervakade offrandet, och altaret rev han ner. Så värnade han lagen med helig iver, så som Pinhas hade gjort mot Simri, Salus son.

Och Mattathias ropade högt ut över staden: »Följ med mig härifrån, alla som ivrar för lagen och stöder förbundet!« Sedan flydde han med sina söner till bergen och lämnade kvar allt de ägde i staden. Många som längtade efter rättfärdighet och rättvisa drog då ut i öknen för att bosätta sig där.

Responsoriepsalm

Ps 50:1–2, 5–6, 14–15 (R. 23b)

R. Den som ger akt på sin väg skall få se Guds frälsning.

Gud, Herren Gud, talar och kallar hela jorden,
ända från öster till väster.

Från Sion, det fullkomligt sköna,
träder Gud fram i glans. R.

»Samla inför mig mina fromma,
som sluter förbund med mig vid offer.«
Himlarna förkunnar att han är rättfärdig,
att Gud är den som skipar rätt. R.

Offra lovets offer åt Gud,
och infria dina löften till den Högste.
»Åkalla mig i nöden,
så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.« R.

Halleluja

Jfr Ps 95:8ab

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Evangelium

Luk 19:41–44

Vid den tiden då Jesus kom närmare Jerusalem och såg staden, började han gråta över den och sade: »Om du denna dag hade förstått, också du, vad som ger dig fred! Men nu är det fördolt för dig. Det skall komma en tid då du får se dina fiender bygga vallar runt dig och omringa dig och ansätta dig från alla håll. De skall slå dig och ditt folk till marken, och de skall inte lämna sten på sten, eftersom du inte förstod att tiden var inne för Guds besök.«

eller om Petrus- och Paulusbasilikornas invigningsdag firas:

Läsning

Apg 28:11–16, 30–31

Efter tre månader avseglade vi med "Dioskurerna", ett fartyg från Alexandria som hade legat vid ön över vintern. Vi gick in till Syrakusa och låg där i tre dagar. Därifrån kom vi så småningom fram till Regium. Efter en dags väntan fick vi sydlig vind och nådde efter två dagar Puteoli. Där fann vi trosbröder och blev inbjudna att stanna hos dem en vecka. Och på det sättet kom vi till Rom. Bröderna där hade fått besked om oss och kom ända ut till Forum Appii och Tres Tabernae för att möta oss. När Paulus såg dem, tackade han Gud och fylldes med tillförsikt. Efter ankomsten till Rom fick han tillstånd att ha egen bostad tillsammans med den soldat som skulle bevaka honom.

Där stannade Paulus i hela två år på egen bekostnad. Han tog emot alla som kom för att besöka honom, och han förkunnade Guds rike och undervisade om herren Jesus Kristus med stor frimodighet och utan att bli hindrad.

Responsoriepsalm

Ps 98:1–6 (R. 2b)

R. Herren har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon.

Sjung en ny sång till Herrens ära,
ty han har gjort under.
Han har vunnit seger med sin högra hand
och med sin heliga arm. R.

Herren har låtit sin frälsning bli känd,
han har uppenbarat sin rättfärdighet
för hedningarnas ögon.
Han har tänkt på sin nåd och trofasthet
mot Israels hus. R.

Alla jordens ändar har sett hur vår Gud frälser.
Höj jubel till Herren, alla länder,
brist ut i glädjrop och lovsjung. R.

Prisa Herren med harpa,
med harpa och med lovsång.
Höj jubel med trumpeter och basuner
inför Herren, konungen. R.

Halleluja

V. O Gud, vi lovar dig. O Herre, vi bekänner dig.
Dig prisar apostlarnas saliga kör.

Evangelium

Matt 14:22–33

Vid den tiden befalldes Jesus sina lärjungar att stiga i båten och fara i förväg till andra sidan sjön, medan han skickade hem folket. Så snart han hade gjort det, gick han upp på berget för att vara för sig själv och be. Där var han ensam när det blev kväll. Båten var då redan långt från land och kämpade mot vågorna, eftersom det var motvind. Strax före gryningen kom han till dem, gående på sjön. När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och trodde att det var en vålnad, och de skrek av rädsla. Men genast talade Jesus till dem och sade: »Lugn, det är jag. Var inte rädda.« Petrus svarade: »Herre, om det är du, så säg åt mig att komma till dig på vattnet.« Han sade: »Kom!«, och Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till Jesus. Men när han såg hur det blåste, blev han rädd. Han började sjunka och ropade: »Herre, hjälp mig!« Jesus sträckte genast ut handen och grep tag i honom. »Du trossvage«, sade han. »Varför tvivlade du?« De steg i båten, och vinden lade sig. Och de som var i båten föll ner för honom och sade: »Du måste vara Guds son.«

FREDAG DEN 19 NOVEMBER

Läsning

1 Mack 4:36–37, 52–59

Judas och hans bröder sade: »Nu, när våra fiender är krossade, skall vi gå upp till templet för att rena och återinviga det.« Hela hären samlades, och de gick upp till Sionberget.

De steg upp tidigt på morgonen – det var den tjugofemte dagen i den nionde månaden, dvs. månaden kislev, år 148 – och frambar offer enligt lagens föreskrifter på det nybyggda brännofferaltaret. Vid den tid på året och på den dag då hedningarna hade skändat det blev det återinvigt, under sång och spel på harpor, lyror och cymbaler. Och allt folket föll ner och tillbad och prisade himlen som hade gett dem framgång.

De firade altarets återinvigning i åtta dagar, bar fram brännoffer under stor glädje och offrade räddnings- och lovsångsoffret. De prydde tempelhusets fasad med kransar av guld och med sköldar, och de återställde portarna och sidokamrarna och försåg dem med dörrar. Bland folket rådde jublande glädje över att den skymf som hedningarna hade tillfogat dem var utplånad.

Det bestämdes av Judas och hans bröder och hela Israels församling att dagarna för altarets återinvigning skulle firas med fester och glädje år efter år vid samma tid på året, åtta dagar från den tjugofemte dagen i månaden kislev.

Responsoriepsalm

1 Krön 29:10–12 (R. 13)

R. Vi lovar ditt ärorika namn, o Herre.

Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud,
från evighet till evighet! R.

Dig, Herre, tillhör storhet och makt
och härlighet och glans och majestät,
dig tillhör allt i himlen och på jorden. R.

Ditt, o Herre, är riket,
ditt är herraväldet över allt som finns.
Rikedom och ära kommer från dig. R.

Du, Herre, råder över allt.
I din hand vilar kraft och välde,
från dig kommer all storhet och makt. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium

Luk 19:45–48

Vid den tiden då Jesus kom till templet, körde han ut dem som drev handel där och sade till dem: »Det står i skriften: *Mitt hus skall vara ett bödens hus* Men ni har gjort det

till ett rövarnäste.« Sedan undervisade han varje dag i templet. Översteprästerna och de skriftlärdade och alla folkets ledare försökte röja honom ur vägen, men de visste inte hur de skulle göra, för han hade hela folket med sig och alla lyssnade på honom.

LÖRDAG DEN 20 NOVEMBER

Läsning

1 Mack 6:1-13

Under sitt fälttåg i de övre provinserna fick kung Antiochos höra att det fanns en stad i Persien som hette Elymais och som var berömd för sin rikedom på silver och guld. Den hade ett mycket rikt tempel, där det fanns sköldar av guld och rustningar och vapen, som lämnats kvar av kung Alexander av Makedonien, Filips son, som hade varit den förste grekiske härskaren. Antiochos marscherade dit och försökte erövra staden för att plundra den, men han misslyckades därför att invånarna hade fått reda på hans planer och mötte honom med väpnat motstånd. Han måste fly, och med stor grämlse drog han därifrån för att återvända till Babylon.

En budbärare nådde honom i Persien med nyheten att de härar som tågat mot Judeen var besegrade: Lysias hade ryckt in där i spetsen för en stark armé med tvingats vika för motståndarna. Dessa hade vunnit i styrka genom vapen, förråd och mycket annat som de tagit från de slagna härarna. Sedan hade de rivit mer skändligheten som han hade byggt på altaret i Jerusalem; kring templet hade de på nytt uppfört höga murar, och likaså kring hans stad Bet-Sur.

När kungen fick höra detta, blev han djupt skakad. Han måste lägga sig till sängs, sjuk av sorg över att hans planer hade slagit fel. Där låg han under lång tid, ty han överväldigades gång på gång av sin djupa sorg, och han förstod att han skulle dö. Då kallade han till sig alla sina vänner och sade till dem: »Sömnen flyr mig, och mitt hjärta är krossat av bekymmer. Jag har frågat mig själv vad det är för en plåga som drabbat mig och vilken olycka jag råkat ut för. Jag var ju en god kung och älskad som regent. Men nu minns jag det onda jag gjorde i Jerusalem, när jag tog alla kärll av guld och silver som fanns där och utan någon anledning sände ut mitt folk för att utplåna alla invånare i Judeen. Jag förstår att det är därför jag har drabbats av detta onda, och nu måste jag dö av sorg och förtvivlan i ett främmande land.«

Responsoriepsalm

Ps 9:2-4, 6, 16b, 19 (R. jfr 16a)

R. Jag vill jubla över din räddning, Herre.

Jag vill tacka Herren av allt mitt hjärta,
jag vill förkunna alla dina under.
Jag vill vara glad och fröjdas i dig,
jag vill lovsjunga ditt namn, du den Högste. R.

Ty mina fiender viker tillbaka,
de faller och förgås för ditt ansikte.
Du har straffat folken och förintat de gudlösa
och utplånat deras namn för evigt. R.

Hedningarna har sjunkit ner i den grav som de grävde,
deras fot har blivit fångad i det nät de lade ut.
Den fattige är inte glömd för alltid,
de förtrycktas hopp är inte evigt förlorat. R.

Halleluja

Jfr 2 Tim 1:10

V. Vår frälsare Kristus Jesus har utplånat döden
och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset
genom evangeliet.

Evangelium

Luk 20:27–40

Vid den tiden kom några saddukeer – de förnekar att det finns en uppståndelse – till Jesus och frågade: »Mästare, Mose lär oss ju i skriften att om någon har en gift bror som dör barnlös, så skall han gifta sig med änkan och skaffa efterkommande åt brodern. Nu fanns det sju bröder. Den förste gifte sig och dog barnlös. Den andre och den tredje gifte sig med änkan, likaså de återstående, och alla sju dog utan att lämna barn efter sig. Slutligen dog också kvinnan. Hur blir det med henne vid uppståndelsen, vems hustru blir hon? Alla sju hade ju haft henne som hustru.« Jesus svarade: »Denna världens människor gifter sig och blir bortgifta, men de som befins värddiga att komma till den andra världen och uppstå från de döda, de gifter sig inte och blir inte bortgifta. De kan ju inte mera dö, de är som änglar, och de är Guds söner, eftersom de har fått uppstå. Att de döda uppstår har också Mose visat i stället om törnbusken, där han kallar Herren för *Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud*. Gud är inte en gud för döda, utan för levande, ty för honom är alla levande.« Då sade några skriftlärda: »Mästare, det var bra svarat«, för de vågade inte ställa fler frågor till honom.

KRISTUS KONUNGENS DAG DEN 21 NOVEMBER Högtid

Första läsningen

Dan 7:13–14

I min syn om natten fick jag se hur en som liknade en människa kom med himlens skyar; han nalkades den uråldrige och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt, ära och herravälde, så att människor av alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom. Hans välde är evigt, det skall aldrig upphöra, och hans rike skall aldrig gå under.

Responsoriepsalm

Ps 93:1–2, 5 (R. 1a)

R. Herren är konung! Han har klätt sig i höghet.

Herren är konung!

Han har klätt sig i höghet.
Herren har klätt sig i makt,
spänt om sig sitt bälte. R.

Världen står fast,
den kan inte rubbas.
Din tron står fast sedan urminnes tid,
du är till från evighet. R.

Dina bud skall bestå,
ditt hus skall vara heligt,
Herre, för alltid. R.

Andra läsningen

Upp 1:5-8

Jesus Kristus är det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och som har gjort oss till ett kungadöme, till präster åt sin Gud och fader, honom tillhör härligheten och väldet i evigheters evighet, amen.

Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom, också de som har genomborrat honom, och alla jordens stammar skall brista ut i klagan för hans skull. Ja, amen. Jag är A och O, säger Herren Gud, han som är och som var och som kommer, allhärskaren.

Halleluja

Mark 11:9,10

V. Välsignad är han som kommer i Herrens namn.
Välsignat vår fader Davids rike som nu kommer.

Evangelium

Joh 18:33b-37

Vid den tiden frågade Pilatus Jesus: »Så du är judarnas konung?« Jesus svarade: »Säger du detta av dig själv, eller har andra sagt det om mig?« Pilatus sade: »Jag är väl ingen jude. Dina landsmän och överstepräster har överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?« Jesus svarade: »Mitt rike hör inte till denna världen. Om mitt rike hörde till denna världen hade mina följeslagare kämpat för att jag inte skulle bli utlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike av annat slag.« Pilatus frågade: »Du är alltså kung?« Jesus svarade: »Du själv säger att jag är kung. Jag har fötts och kommit hit till världen för denna enda sak: att vittna för sanningen. Den som hör till sanningen lyssnar till min röst.«